

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อ เสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะศึกษาระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น และเปรียบเทียบระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในแต่ละระดับชั้น

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่ศึกษาอยู่ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2529 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตการศึกษาทั้ง 12 เขต และเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,440 คน ซึ่งได้มาด้วยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นหลายชั้นตอน คือ สุ่มจังหวัดในแต่ละเขตการศึกษา และท้องที่การศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร มาร้อยละ 25 แล้วสุ่มโรงเรียนในแต่ละจังหวัดและในแต่ละท้องที่การศึกษา ที่สุ่มได้มาร้อยละ 10 ได้โรงเรียน 24 โรงเรียน จากนั้นผู้วิจัยจึงสุ่มนักเรียนในโรงเรียนที่สุ่มได้ด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่ายจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 มาชั้นละ 20 คน รวมโรงเรียนละ 60 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ของระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พ.ศ. 2521 ศึกษาลักษณะรายวิชาและวัตถุประสงค์การเรียนรู้อื่น ๆ 011- 016 และศึกษาวิเคราะห์หนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลัก อ 011-อ 016 วิชาเสริมทักษะ อ 021-อ 024 วิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061) และวิชาทักษะการเขียน 2 (อ 062) จากนั้นผู้วิจัยได้ทำการศึกษาและวิเคราะห์หนังสือ เอกสาร งานวิจัย บทความ และวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษและความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษและภาษาต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามวัดระดับความสามารถด้าน

การเขียนภาษาอังกฤษทั้ง 5 ระดับ จากนั้นผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามวัดระดับความสามารถด้านการเขียนชั้น 2 ฉบับ เป็นแบบสอบถามวัดคุณลักษณะ ซึ่งมีรูปแบบและเนื้อหาคล้ายกัน แล้วนำแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และผู้ทรงคุณวุฒิทางภาษาอังกฤษ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา (content validity) และความถูกต้องของภาษา แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้ จากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากร เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของข้อสอบ แล้วคัดเลือกข้อสอบที่อยู่ในเกณฑ์จากแบบสอบถามทั้ง 2 ฉบับ มารวมเป็นแบบสอบ 1 ฉบับ มีจำนวน 13 ข้อ แบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ระดับทักษะด้านกลไก จำนวน 2 ข้อ ระดับความรู้ จำนวน 4 ข้อ ระดับการถ่ายโอน จำนวน 3 ข้อ ระดับการสื่อสาร จำนวน 3 ข้อ และระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ จำนวน 1 ข้อ คะแนนรวมของข้อสอบระดับละ 20 คะแนน รวมทั้งฉบับ 13 ข้อ 100 คะแนน ให้เวลาในการทำสอบ 1 ชั่วโมง 40 นาที ข้อสอบมีค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ 22-58.33 ค่าความยากง่ายตั้งแต่ 20.42-80 จากนั้นผู้วิจัยนำแบบสอบไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างประชากรเพื่อหาค่าความเที่ยงของแบบสอบ นำผลสอบที่ได้มาวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.73 จึงนำแบบสอบไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างประชากร แล้วนำกระดาษคำตอบของตัวอย่างประชากรมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์การให้คะแนนที่ผู้วิจัยกำหนดไว้ นำผลที่ได้มาคำนวณหาค่ามัธยฐานเลขคณิต ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแบบสอบแต่ละระดับของนักเรียนและทั้งฉบับ แล้วเปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตด้วยอัตราส่วนวิกฤต (ค่า t)

สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ค่ามัธยฐานเลขคณิตของคะแนนความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษทั้งฉบับของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นรวมทุกระดับชั้น (ม.1 - ม.3) มีค่าเท่ากับ 56.29 จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตเท่ากับ 47.04 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่ามัธยฐานเลขคณิตเท่ากับ 55.60 และ

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 66.23 และค่ามัชฌิมเลขคณิตของคะแนนในแต่ละระดับชั้นการเขียนตั้งแต่ระดับที่ 1-5 คือระดับทักษะด้านกลไก ระดับความรู้ ระดับการถ่ายโอน ระดับการสื่อสาร และระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 มีดังนี้

1.1 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ตั้งแต่ระดับที่ 1-5 คือ 18.11 11.60 8.89 6.63 และ 1.80 ตามลำดับ

1.2 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ตั้งแต่ระดับที่ 1-5 คือ 18.38 13.95 11.01 9.07 และ 3.20 ตามลำดับ

1.3 นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ตั้งแต่ระดับที่ 1-5 คือ 18.81 16.09 13.45 11.88 และ 5.99 ตามลำดับ

2. จากการพิจารณาตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้ คือ ถ้าค่ามัชฌิมเลขคณิตในระดับใดเกิน 15 คะแนน ให้ถือว่านักเรียนมีความสามารถผ่านระดับนั้น พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1, 2 และ 3 มีระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะด้านกลไก โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 18.11 18.38 และ 18.81 ตามลำดับ เฉพาะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 2 คือระดับความรู้ โดยได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตเท่ากับ 16.09

3. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากรด้วยอัตราส่วนวิกฤติ พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งคะแนนรวมทั้งฉบับและคะแนนในแต่ละระดับชั้นการเขียน ยกเว้นระดับที่ 1 ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถด้านการเขียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

อภิปรายผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยพบว่า ค่ามัชฌิมเลขคณิตของแบบล่อทั้งฉบับของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 เรียงลำดับกันจากน้อยไปหามากตามระดับชั้น โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้ค่ามัชฌิมเลขคณิตสูงกว่านักเรียนอีก 2 ระดับชั้นในทุกระดับความสามารถ ซึ่งผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับแนวความคิดของ รุธ เบียร์ด (Ruth Beard 1972 : 185) ที่กล่าวไว้ว่าสิ่งจำเป็นมากที่สุดที่เด็กจะเกิดความสามารถทางด้านการเรียนภาษาได้ก็คือ การที่ผู้เรียนได้ฝึกฝนและมีประสบการณ์ทางภาษาให้มากขึ้นเอง ดังนั้นยิ่งนักเรียนใช้เวลาในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น และเรียนในระดับที่สูงขึ้น ความสามารถในการใช้ภาษาด้านการเขียนจึงน่าจะสูงตามขึ้นด้วย นอกจากนี้ เจ ตับบิว ออลเลอร์ และคิล เพอร์คินส์ (J.W. Oller and Kyle Perkins 1980 : 3) ได้ให้ความเห็นไว้เช่นกันว่า องค์ประกอบหนึ่งที่มีส่วนสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาก็คือ พื้นความรู้ทางภาษาของผู้เรียน ดังนั้นยิ่งนักเรียนได้พบเห็นเรียนรู้ภาษาอังกฤษและได้ฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ก็ย่อมมีความรู้ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษสูงขึ้นไปด้วย ผลการวิจัยนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของ กาญจนา ปราบพาล และคณะ (2527: 120-124) ที่พบว่า ระดับชั้นเรียน ชนิดของโรงเรียน เพศ อายุ และคะแนนเฉลี่ยสะสม สามารถอธิบายความสามารถการเขียนได้ ซึ่งสนับสนุนทฤษฎีการเรียนรู้การล่อนภาษาเชิงปฏิบัตินิยมที่กล่าวว่า ความสามารถการใช้ภาษาไม่สามารถแยกออกจากประสบการณ์ของผู้เรียนได้ นอกจากนี้ ผลการวิจัยครั้งนี้ยังสอดคล้องกับผลการวิจัยของทรงพรพรณ มณีวรรณ (2521: 68-71) ซึ่งพบว่า ผู้เรียนระดับชั้นสูงกว่าจะมีสมรรถนะทางทักษะภาษาลูกกว่าผู้เรียนระดับชั้นที่ต่ำกว่าลงไปตามลำดับ โดยคะแนนเฉลี่ยของนักเรียนแต่ละชั้น (มค.3-5) จะเรียงลำดับจากน้อยไปหามาก

2. จากผลการวิจัยพบว่า คำมีขนิมเลขคณิตของแบบสอบวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ในทุกระดับชั้นจะเรียงลำดับคะแนนจากมากไปหาน้อย ตั้งแต่ระดับที่ 1-5 โดยคำมีขนิมเลขคณิตในระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะด้านกลไก มีค่าสูงสุด และไล่ต่ำลงมาจนกระทั่งมีค่าต่ำสุดในระดับที่ 5 คือ ระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นไปตามการจำแนกขั้นตอนและพฤติกรรมกรรมการเขียนภาษาต่างประเทศของ รีเบคกา เอ็ม วาเล็ท และ เรอเน เอส์ ดิสลิก (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick 1972 : 171-186) ซึ่งได้จำแนกขั้นตอนการเขียนและพฤติกรรมกรรมการเขียนจากง่ายไปหายาก คือ เริ่มจากทักษะขั้นต้นที่นักเรียนสามารถเขียนลอกแบบและเขียนศัพท์จากการท่องจำ สามารถรู้ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวอักษรของภาษาโดยสามารถเขียนตามคำบอกได้ เขียนประโยคที่เคยเรียนมาเพื่อบรรยายภาพหรือตอบคำถามซึ่งต้องอาศัยความเข้าใจในการเขียน สามารถนำกฎเกณฑ์ที่เรียนมาแล้วไปใช้เขียนประโยคหรือข้อความในสถานการณ์ใหม่ได้ สามารถเขียนเพื่อสื่อสารแสดงความคิดเห็นและความต้องการ จนถึงพฤติกรรมกรรมการเขียนในระดับสูงสุดซึ่งเป็นขั้นของการสังเคราะห์ คือ สามารถเขียนแสดงความคิดเห็นอย่างคล่องแคล่วโดยมีลีลาการเขียน (style) ของตนเอง และรู้จักเลือกใช้ภาษาตามความเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและผู้อ่านด้วยตนเอง

3. จากการนำผลการวิจัยไปเทียบกับเกณฑ์ 15 คะแนน ตามที่ผู้วิจัยได้ตั้งไว้พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านเพียงระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะด้านกลไกเท่านั้น โดยคำมีขนิมเลขคณิตในระดับที่ 1 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 มีค่าเท่ากับ 18.11 และ 18.38 ตามลำดับ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนทั้ง 2 ระดับชั้นนี้เพิ่งจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษไปได้ประมาณ 1-2 ปี ตามที่หลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการที่กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 4) โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จะมีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์ภาษาอังกฤษอยู่ประมาณ 1,000 คำ และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จะมีความรู้ในเรื่องของคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 1,000 คำ (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 25-28) และสำหรับเรื่องของโครงสร้างไวยากรณ์

นักเรียนทั้ง 2 ระดับชั้นก็มีความรู้เฉพาะโครงสร้างไวยากรณ์ง่าย ๆ ซึ่งเป็นระดับพื้นฐานเท่านั้น จึงกล่าวได้ว่า ความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 นั้นค่อนข้างมีขีดจำกัดอยู่ นอกจากนี้ รีเบคคา เอ็ม วาเลต (Rebecca M. Valette 1977 : 220) ซึ่งได้ให้ความเห็นไว้ว่า การที่ผู้เรียนจะมีความสามารถในการเขียนภาษาต่างประเทศได้นั้น นักเรียนจะต้องมีความคุ้นเคยกับตัวอักษรและลักษณะของการเขียนของภาษานั้น ๆ เสียก่อนเป็นอันดับแรก โดยสามารถเริ่มด้วยการฝึกการคัดลอกตัวอักษร คำ และข้อความของภาษานั้น ๆ ในทำนองเดียวกัน ฮาโรลด์ แมตเซน (Harold Madsen 1983 : 102-104) ถือว่า การคัดลอกเป็นวิธีหนึ่งที่ใช้ในการฝึกและประเมินความสามารถของนักเรียนในขั้นก่อนการเขียน (pre-writing) ซึ่งการคัดลอกนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับข้อความที่กว้างขวางขึ้น รวมทั้งมีความรู้ในเรื่องของกลไกการเขียนต่าง ๆ โดยเฉพาะในเรื่องของเครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำ จึงกล่าวได้ว่า ทักษะด้านกลไก ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนฝึกการคัดลอกตั้งแต่ระยะเริ่มแรกนี้มีความสำคัญมาก และครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ก็คงให้ความสำคัญต่อทักษะการเขียนในขั้นนี้มาก ดังจะเห็นได้ว่ามีผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาอังกฤษของไทยก็ได้กำหนดไว้ว่า การคัดลอกเป็นการเขียนขั้นที่ง่ายที่สุดและเป็นขั้นแรกของการสอนเขียน (ศรัวยี สุวรรณชาติ 2520 : 171 และ พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ 2522 : 126) ซึ่งน่าจะเป็นไปได้ว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 คงจะได้รับการฝึกฝนการเขียนในระดับทักษะด้านกลไกนี้มาก จึงสามารถทำคะแนนสูงกว่าเกณฑ์ไปไม่น้อย อย่างไรก็ตาม แม้ผลการวิจัยนี้พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งเรียนอยู่ในระดับชั้นที่ต่างกัน ทั้งยังมีประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาไม่เท่ากันนั้น มีระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 1 คือระดับทักษะด้านกลไก เช่นเดียวกันก็ตาม แต่เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบค่ามัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนทั้ง 2 ระดับชั้น ก็พบว่า ค่ามัธยฐานเลขคณิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งอาจเนื่องมาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผ่านการเรียนวิชาภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานกว่า และได้รับการฝึกฝนทักษะการเขียน ตลอดจนทักษะอื่น ๆ มากมากกว่า จึงทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สามารถทำคะแนนได้สูงกว่าดังกล่าว

ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถผ่านระดับความสามารถด้าน
 การเขียนภาษาอังกฤษในระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้ โดยค่ามัชฌิมเลขคณิตในระดับที่ 1
 และ 2 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเท่ากับ 18.81 และ 16.09 ตามลำดับ
 การเขียนในระดับความรู้นี้ เป็นขั้นที่ยากกว่าระดับทักษะด้านกลไก ซึ่ง รีเบคกา เอ็ม
 วาเลตต์ และ เรอเน เอล ดีสลีค (Rebecca M. Valette and Rencck S. Disick
 1972 : 172) ถือว่า ขั้นความรู้เป็นขั้นของการจำได้ คือ นักเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่าง
 เสียงและตัวอักษรของภาษา สามารถเขียนตามคำบอกได้ถูกต้อง สามารถเขียนประโยคที่เคย
 เรียนมาเพื่อบรรยายภาพ สามารถเขียนประโยคที่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่เคยเรียนมา
 และสามารถเขียนตอบคำถามที่คุ้นเคย ซึ่งในขั้นนี้ นักเรียนจะต้องมีความเข้าใจในสิ่งที่เขียน
 ซึ่งจะสามารถผ่านการเขียนในระดับนี้ไปได้อย่างดี นอกจากนี้ แมรี ฟินอคคิโอโร และ
 ซิดนีย์ ซาโกะ (Mary Finocchiaro and Sydney Sako 1983 : 145-146) ก็ได้
 สกัดข้อล่อสำหรับวัดทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่เป็นการเขียนตามคำบอก และการเขียน
 คำหรือข้อความจากรูปภาพที่กำหนดให้ไว้สำหรับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศใน
 ขั้นต้น ๆ เช่นกัน ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า แนวข้อล่อประเภทนี้มีความเหมาะสมกับระดับของ
 นักเรียน นอกจากนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้นได้เรียนภาษาอังกฤษและได้รับการ
 ผักผ่อนทักษะการเขียนและทักษะการใช้ภาษาอังกฤษด้านอื่น ๆ ผ่านมาตั้งแต่ชั้น เริ่มต้น
 มากกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ซึ่งมีความรู้ความเข้าใจในด้านคำศัพท์ สำนวน และ
 โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ มากกว่า ประกอบกับเป็นระดับขั้นที่นักเรียนส่วนใหญ่ต้อง
 เตรียมตัวสอบเข้า เรียนต่อในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย หรือระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
 เป็นต้น ซึ่งได้ทบทวนเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษที่เรียนมา ซึ่งส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถ
 ในการเขียนผ่านระดับที่สูงกว่าขั้นอื่น กล่าวคือ นอกจากจะสามารถเขียนคำและข้อความ
 ด้วยการคัดลอกซึ่งเป็นกลไกที่เป็นอัตโนมัติแล้ว นักเรียนยังสามารถเขียนโดยมีความเข้าใจ
 ในสิ่งที่เขียนเพิ่มขึ้นด้วย ยิ่งไปกว่านั้น เนื้อหาของแบบสอบในระดับที่ 2 คือ ระดับความรู้
 นี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับสิ่งที่นักเรียนได้เรียนไปแล้วตลอดระยะเวลา 3 ปี ซึ่งมีความคุ้นเคย
 มากพอควร ทั้งในเรื่องของคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ กลไกการเขียน ตลอดจนประโยค
 คำถามต่าง ๆ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ยังไม่ถึงระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์ อาจเนื่องมาจากแบบลอบในระดับการถ่ายโอนนี้ เป็นการวัดความสามารถของการนำกฎเกณฑ์ทางโครงสร้างไวยากรณ์ที่เคยเรียนมาไปใช้ในสถานการณ์ใหม่คือ ให้เขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ เขียนเชื่อมประโยคโดยใช้คำสันธานที่กำหนดให้ และเรียบเรียงประโยคต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการทดลองให้ถูกต้องตามลำดับเหตุการณ์และเหตุผล แต่การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในยุคนี้ เน้นความสำคัญในเรื่องของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายมากกว่าความถูกต้องทางไวยากรณ์ ซึ่งอาจทำให้เกิดการละเลยในเรื่องของการเขียนให้ถูกต้องตามรูปแบบไวยากรณ์ของภาษา นักเรียนจึงยังมีปัญหาในการเขียนในระดับถ่ายโอนอยู่มาก และได้คำมีขีดมีเลขคณิตไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ยิ่งไปกว่านั้นแม้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจะเน้นในเรื่องของการใช้ภาษาและการแสดงออกเพื่อสื่อความหมายดังกล่าวแล้วก็ตาม แต่จากการทดสอบความสามารถในระดับการสื่อสารและระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ซึ่งเป็นเนื้อหาของการเรียนเพื่อการสื่อสาร แสดงความคิดเห็นและการสังเคราะห์นั้น ก็พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ได้คำมีขีดมีเลขคณิตไม่ถึงครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็มทั้ง 2 ระดับ ยกเว้นในระดับสื่อสารนั้น มีนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ได้คำมีขีดมีเลขคณิตสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม แต่ก็ยังไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ จากผลการวิจัยครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับการสื่อสารและวิเคราะห์วิจารณ์ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ยังไม่ประสบความสำเร็จนัก แม้จะมีการระบุจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 ซึ่งอยู่ในระดับการสื่อสารและวิเคราะห์วิจารณ์ไว้มากมาย เช่น นักเรียนสามารถเขียนบรรยายเรื่องราวจากภาพได้อย่างถูกต้องและได้ใจความ นักเรียนสามารถเขียนจดหมาย ติดต่อกับชาวต่างประเทศเมื่อมีโอกาส (กระทรวงศึกษาธิการ 2523 : 52-55) นักเรียนสามารถเขียนคำอวยพร บ้ายประกาศ หรือคำสั่งต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้อง นักเรียนสามารถเขียนเกี่ยวกับเหตุการณ์ประจำวันของตัวเองได้ถูกต้อง นักเรียนสามารถเติมคำในข้อความที่ไม่สมบูรณ์อย่างถูกต้อง และได้ความ (กระทรวงศึกษาธิการ 2523 : 7-14) สามารถเขียนบรรยายภาพชุดที่กำหนดให้โดยใช้ภาษาอย่าง

เหมาะสมและถูกต้อง และเมื่อกำหนดแบบฟอร์มต่าง ๆ เช่น ใบสมัครงาน โทรเลข ฯลฯ นักเรียนสามารถกรอกข้อความได้ถูกต้อง เป็นต้น (กระทรวงศึกษาธิการ 2523 : 14-17) แต่นักเรียนก็ยังขาดความสามารถในการเขียนเพื่อสื่อสาร ความคิดเห็นและความต้องการของตน ซึ่งอาจเนื่องมาจากความบกพร่องในการสอนของครู เพราะยังมีครูเป็นจำนวนไม่น้อย ที่ยังมีความสับสนไม่กระจ่างในเรื่องของแนวการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนบางส่วนยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวการสอนแบบนี้ รวมทั้งเรื่องของวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ซึ่งทำให้การเรียนการสอนยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร (อุไรวรรณ คฤงคารนันท์ 2527 : 89) ยิ่งไปกว่านั้น ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องแสดงออกโดยใช้ความรู้เกี่ยวกับภาษาหลาย ๆ ด้านประกอบกัน จึงเป็นทักษะที่ยากสำหรับนักเรียน ซึ่งต้องอาศัยการฝึกฝนมาก ๆ แต่นักเรียนก็ยังไม่ได้รับการฝึกฝนทักษะการเขียนเท่าที่ควร โดยครูส่วนใหญ่จะไปเน้นที่การฝึกทักษะอ่าน มากกว่าทักษะเขียนและทักษะอื่น ๆ (วันทณีสัทภิม 2529 : 99) และจากผลการวิจัยที่พบว่า ไม่มีนักเรียนชั้นใดที่มีความสามารถผ่านถึงระดับการวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งเป็นระดับที่เน้นการสังเคราะห์ คือ นักเรียนจะต้องสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นได้อย่างคล่องแคล่ว โดยมีผลการเขียนของตนเองซึ่งนับว่าเป็นระดับที่ยากที่สุด เพราะนักเรียนจะต้องมีความสามารถในการใช้คำและสำนวนได้ใกล้เคียงหรือเท่าเทียมกับความสามารถของเจ้าของภาษา ก็สอดคล้องกับแนวความคิดของ วิลกา เอ็ม ริเวอร์ส (Wilga M. Rivers 1968 : 252-253) ซึ่งได้แบ่งระดับการเขียนเรียงความ (composition) ไว้เป็นขั้นสุดท้าย และให้ความเห็นไว้ว่า ในการเขียนภาษาต่างประเทศนั้น นักเรียนยังคงไม่มีความสามารถพอที่จะมีความสร้างสรรค์ในงานเขียนระดับนี้ของตนได้อย่างแท้จริง โดยเหตุที่นักเรียนจะต้องเขียนได้เหมือนเจ้าของภาษาทั้ง ๆ ที่นักเรียนไม่มีความสามารถทางภาษาเท่าเทียมกับตัวเจ้าของภาษาเอง

4. เมื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษด้วยอัตราส่วนวิกฤติ พบว่า ความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 สูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 สูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งคะแนนรวมทั้งฉบับ และคะแนนในแต่ละระดับขั้นการเขียน ยกเว้นระดับที่ 1 คือ ระดับทักษะด้าน

กลไก ที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถด้านการเรียนสูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามลัทธิฐานที่ตั้งไว้ และแม้การวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษผ่านระดับที่ 1 เช่นเดียวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 3 อย่างไรก็ตามเมื่อคำนวณเปรียบเทียบค่ามัธยฐานและควินต์ของกลุ่มตัวอย่างประชากรระหว่างระดับชั้นแล้ว พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีความสามารถในการเขียนระดับที่ 1 สูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสามารถในการเขียนระดับที่ 1 สูงกว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 และ 1 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งสรุปได้ว่านักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นที่สูงกว่าจะมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่า ทั้งนี้ก็เพราะนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับชั้นที่สูงกว่านั้น ได้ผ่านการเรียนรู้และฝึกฝนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษมามาก อีกทั้งยังมีความรู้ด้านคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และองค์ประกอบด้านอื่น ๆ ของภาษามากกว่า ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ รุธ เบียร์ด (Ruth Beard 1972: 185) ตั้งได้กล่าวไปแล้วในการอภิปรายผลการวิจัยข้อ 1

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า ความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ผ่านเพียงระดับทักษะด้านกลไก และความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ยังไม่ถึงระดับการถ่ายโอนการสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษ ซึ่งให้อยู่ในปัจจุบัน จึงควรส่งเสริมและสนับสนุนการอ่านและการฝึกทักษะการเขียนทั้งในและนอกห้องเรียน โดยการจัดหาหนังสือเรียน แบบฝึกหัด รูปแบบการอ่าน และกลวิธีการสอนใหม่ ๆ ตลอดจนกิจกรรมการเรียนการสอน และกิจกรรมเสริมหลักสูตร ซึ่งเอื้อให้นักเรียนได้ฝึกฝนทักษะการเขียนมากขึ้น อันจะยกระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้นด้วย

2. จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นยังมีความสามารถด้านการเขียนอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 2 ผ่านเพียงระดับทักษะด้านกลไก และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผ่านเพียงระดับความรู้ นั้น อาจกล่าวได้ว่า ปัจจัยด้านหนึ่งซึ่งมีผลต่อความสามารถด้านการเขียนของนักเรียน คือ ความสามารถและประสิทธิภาพในการสอนของครู ฉะนั้นจึงควรส่งเสริมให้ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ เข้ารับการอบรมเพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ทางด้าน การเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางด้านทักษะการเขียน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนพัฒนาทักษะการใช้ภาษาอังกฤษซึ่งหมายรวมถึงทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้ดียิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

1. เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการสอนเขียนภาษาอังกฤษ อันจะก่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่นักเรียนนั้น ครูควรให้ความสนใจกับการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ โดยอาจศึกษาค้นคว้าหรือเข้ารับการอบรมในเรื่องเกี่ยวกับทักษะการเขียนและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

2. ก่อนที่จะสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ครูควรจะได้ทดสอบความพร้อมในการเขียนของนักเรียน เพื่อวัดประเมินระดับความสามารถของนักเรียนเสียก่อนว่านักเรียนมีความสามารถอยู่ในระดับใด เพียงใด เพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมตามความพร้อม และความสามารถของนักเรียน

3. ในการฝึกเขียนนั้น ครูควรให้นักเรียนได้ฝึกตามขั้นตอนจากง่ายไปหายาก เช่น เริ่มจากฝึกการคัดลอก เขียนตามคำบอก เขียนคำศัพท์สั้น ๆ เขียนประโยคใหม่ขึ้นเองโดยใช้คำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว เขียนประโยคจากรูปภาพหรือภาพชุด ฝึกเขียนเรียงความแบบควบคุม และแบบชี้แนะ (controlled and guided writing) ไปจนถึงการเขียนเรียงความแบบอิสระ (free writing) เป็นต้น ครูอาจให้นักเรียนเริ่มจากการฝึกเขียนประโยคโครงสร้างง่าย ๆ ไม่ซับซ้อน ไปสู่โครงสร้างที่ยากและซับซ้อนขึ้นตามลำดับ ซึ่งประโยคโครงสร้างที่นำมาฝึกเขียนนี้ต้องเป็นประโยคที่นักเรียนได้ฝึกฟัง พูด หรือ อ่านไปแล้ว และที่สำคัญครูควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้นักเรียนได้รับการฝึกทักษะการเขียน ตลอดจนทักษะอื่น ๆ ในระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์ให้มากขึ้นด้วย เนื่องจากนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ยังไม่มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษถึงระดับทั้ง 3 ดังกล่าว

4. การฝึกเขียน ควรทำอย่างสม่ำเสมอในรูปแบบต่าง ๆ กัน ครูควรใช้วิธีสอนหลาย ๆ แบบ และใช้สื่อการสอนต่าง ๆ ในการสอน ซึ่งจะช่วยกระตุ้นความสนใจของนักเรียน โดยครูสามารถจัดกิจกรรมหรือมอบหมายงานให้นักเรียนทำได้ทั้งในและนอกห้องเรียน ครูควรพยายามใช้กลวิธีการจูงใจ และเสริมกำลังใจหลาย ๆ วิธี ตลอดจนเลือกเนื้อหา กิจกรรม และงานที่จะมอบหมายให้นักเรียนทำ ซึ่งมีระดับความยากง่าย ความสั้นยาว และรูปแบบแตกต่างกันไปในแต่ละครั้ง ทั้งนี้จะต้องคำนึงว่าสิ่งต่าง ๆ ที่สั่งให้นักเรียนนั้น ควรอยู่ในความสนใจของนักเรียน เหมาะสมกับระดับของนักเรียน และมุ่งให้นักเรียนได้ฝึกเขียนในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวันมากขึ้น

5. ครูผู้สอน ควรให้นักเรียนได้รับการฝึกทักษะการเขียนควบคู่ไปกับการฝึกทักษะอื่น ๆ คือ ทักษะการฟัง การพูด และการอ่านด้วย โดยอาจให้นักเรียนได้ฝึกเขียน

ในสิ่งที่เขาเข้าใจ หลังจากได้ฝึกทักษะอื่น ๆ มาแล้ว นอกจากนี้ครูควรส่งเสริมให้นักเรียนได้อ่านอย่างกว้างขวาง เพื่อเพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ทั้งด้านคำศัพท์ โครงสร้าง และระเบียบการเขียนให้แก่ผู้เรียน และจะเป็นแรงสนับสนุนให้นักเรียนมีข้อมูลที่จะนำมาใช้ในการเขียนของตนมากขึ้น

6. ควรจัดให้มีการวัดและประเมินผลการเขียนของนักเรียนเป็นระยะ ๆ เพื่อครูจะได้ทราบปัญหาในการเขียนของนักเรียน และปรับปรุงแก้ไขให้นักเรียนได้พัฒนาไปสู่ระดับการเขียนที่สูงขึ้น ครูควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวัดผล ตลอดจนการล้าร้างเกณฑ์ในการประเมินผลการเขียนด้วย ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนทราบแนวทางของการวัดผล จะได้เขียนโดยมีหลักเกณฑ์ และสามารถปรับปรุงทักษะการเขียนของตนตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ทั้งต่อตัวครูและนักเรียน นอกจากนี้ในการตรวจงานเขียนของนักเรียนนั้น ครูควรเขียนแก้ไข วิเคราะห์ดีขม และให้ข้อเสนอแนะในส่วนที่สำคัญ ๆ ไว้อย่างชัดเจน เพื่อให้นักเรียนจะได้ทราบว่า การเขียนของตนนั้นมีข้อดีและข้อบกพร่องอย่างไร ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีกำลังใจและสามารถปรับปรุงงานเขียนของตนอย่างมีหลักเกณฑ์

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้สร้างแบบเรียน

1. จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 มีระดับความล่ามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับเดียวกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 คือ ระดับที่ 1 จึงควรเพิ่มเนื้อหาที่เกี่ยวกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในหนังสือเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ให้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนมีโอกาสฝึกเขียนเพิ่มขึ้น และเป็นแนวทางให้ครูได้จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้ฝึกเขียนมากขึ้นด้วย ซึ่งจะช่วยยกระดับความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนให้สูงขึ้นได้

2. ควรเพิ่มเนื้อหาเกี่ยวกับทักษะการเขียน ด้านระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์ ในหนังสือเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เพราะจากผลการวิจัยปรากฏว่า นักเรียนยังมีความล่ามารถด้านการเขียนไม่ถึงระดับการถ่ายโอน ผู้วิจัยเชื่อว่า การเพิ่มเนื้อหา แบบฝึกหัด และกิจกรรมต่าง ๆ ของ

ทักษะการเขียนระดับการถ่ายโอน การสื่อสาร และการวิเคราะห์วิจารณ์ในหนังสือเรียน จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสดูพบเห็น เรียนรู้ และฝึกฝนการเขียนในระดับต่างๆ เหล่านี้บ่อยครั้งขึ้น และจะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาระดับความสามารถด้านการเขียน ภาษาอังกฤษให้สูงขึ้นได้

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการทดสอบเพื่อวัดระดับความสามารถด้านการเขียนภาษาอังกฤษ ของผู้เรียนในระดับที่สูงขึ้นไป
2. ควรจะมีการศึกษาเกี่ยวกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในด้านอื่น ๆ เช่น หลักสูตร กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล ตลอดจนการวิเคราะห์ หนังสือเรียน เป็นต้น
3. ควรมีการศึกษาหาความสัมพันธ์ระหว่างระดับความสามารถด้านการเขียน ภาษาอังกฤษ และระดับความสามารถด้านการฟัง การพูด หรือการอ่านของผู้เรียน ระดับชั้นต่าง ๆ โดยใช้แนวการแบ่งระดับความสามารถในทำนองเดียวกับการวิจัยนี้